



ת"פ 49720/05/13 - מדינת ישראל נגד ציון קרקליס

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 49720-05-13 מדינת ישראל נ' קרקליס

בפני כבוד השופט עדי במביליה - אינשטיין
מאשימה מדינת ישראל
נגד נגד
נאשם ציון קרקליס

נימוקי הכרעת הדין

הנאשם זוכה מביצוע עבירה של מרמה והפרת אמונים בהתאם לסעיף 284 לחוק העונשין והורשע בעבירה של שיבוש מהלכי משפט בהתאם לסעיף 244 לחוק העונשין.

1. **כתב האישום:** הנאשם הואשם בביצוע עבירות של שיבוש מהלכי משפט ומרמה והפרת אמונים.

אצטט להלן את עובדות כתב האישום, אליהן אפנה בהמשך:

"1. בתקופה הרלוונטית לכתב אישום זה, שירת הנאשם כחוקר בתחנת המשטרה במגדל העמק..

2. בתאריך 9.2.11 הגיש אברהם אגסי (להלן: "המתלונן") תלונה נגד לואי כעביה (להלן: "לואי") בגין עבירות של תקיפה ואיומים, שלטענת המתלונן בוצעו נגדו עת הגיע לגבות חוב עבור שכ"ד מלואי. בעקבות התלונה, נפתח פ"א שמספרו 62853/11 (להלן: "התיק"). הנאשם מונה לחקור את התיק.

3. בתאריך 3.4.11, לאחר ביצוע מספר פעולות חקירה, המליץ הנאשם על סגירת התיק בעילה של "העדר ראיות", וזאת בין היתר מהטעם שלואי העביר לידיו הסכם סולחה שכביכול נחתם ע"י המתלונן. בתאריך 5.11.11 נגזר התיק ע"י קצין בכיר בעילה זו.

המתלונן הגיש ערר, וחוקר בשם בסאם משרקי הורה על קבלת הערר ועריכת השלמות בתיק.

4. לאחר קבלת הערר, במסגרת חקירת התיק, בתאריך 21.11.12, התעתד הנאשם להתקשר ללואי על מנת לזמן את אשתו לעדות. בשל תקלה, התקשר הנאשם בטעות למתלונן ושוחח עמו, כאשר הוא סבור לתומו כי הוא משוחח עם לואי.

5. במהלך שיחה זו ציין הנאשם כי חוקר בשם באסם הורה לו לבצע השלמות חקירה בתיק זה, לרבות גביית עדות מאשתו של לואי שהיתה עדה לאירוע. הנאשם המשיך וציין: "אני המלצתי פה לסגירה אבל אני צריך את האישה גם כן...רק לעדות קצרה...לא חשודה, רק לחקור שנכנסו לבית,



סמוך עלי יא עמי, עד עכשיו עזרתי פה בתיק הזה".

6. בהמשך השיחה, הנאשם הדריך את לואי מה על אשתו לומר בעדותה, וכך הוא אומר: "יענו שנכנסה לבית וזה, ועשו בלאגן בבית, והיא התעלפה והיא לא ראתה אפילו מי תקף אותם. זה מה שאני צריך..."

7. בהמשך השיחה, כאשר הנאשם נשאל מדוע יש צורך בחקירה נוספת, הוא הסביר: "הוא בוכה האגסי הזה, שכאילו אנחנו לא מטפלים וכל זה... אבל הוא פשוט מאד בכה שסגרו את התיק".

8. הנאשם המשיך וציין כי הוא "עשה הכל כדי שהזבל האלה יקבלו את הזובור... שירדו מהעץ שלהם, על זה שהם נכנסו בחוסר כבוד אליך הביתה... הצגתי אותם באור הכי גרוע שיכול להיות, יענו של מניאקים", תוך שהוא מתייחס למתלונן ולאביו, אשר הגישו את התלונה בתיק, וציין כי "אני לטובתך לואי".

9. במהלך השיחה, הנאשם דיווח ללואי על עדותו של עד ראייה בתיק וציין כי העד "הלך לטובתו" של לואי, נתן עדות "חבל על הזמן" וכי אותו עד מסר בחקירה שלו כי "לא ראיתי שריטה ולא ראיתי מכה, ראיתי רק צעקות בחוץ..."

10. בשלב מסוים של השיחה, המתלונן הזדהה בפני הנאשם. בשלב זה הנאשם ציין בפני המתלונן כי הוא גבה עדות מעד ראייה בתיק וציטט בפני המתלונן מה אמר אותו עד ראייה באמרו: "שאלתי אותו עוד שאלה האם הוא ראה מישהו שמתקרב אליכם ונותן לכם מכות. הוא אמר לא ראיתי לא שמעתי... הוא אמר שהוא ראה אתכם בתוך האוטו ישובים... הוא אמר לי שהוא.. לא ראה, בוא, תכלס אסור לי לעשות את זה אבל אני מצטט לך: 'אני לא ראיתי את המכות ואני לא אשקר לך אם ראיתי', זה מה שהוא אומר לי".

11. לקראת סוף אותה השיחה, הנאשם ציין בפני המתלונן כי בידו הסכם סולחה חתום ע"י המתלונן וכן סרטון שמתעד את החתימה על הסכם הסולחה. המתלונן ציין בפניו כי אין מדובר בהסכם סולחה אלא בהסכם על החזר החוב וציין כי את ההסכם שעניינו החזר החוב הוא ערך עם נהגו של לואי ולא עם לואי.

12. בתום השיחה, כתב הנאשם זכ"ד על שיחה זו, בו נמנע מלציין את הדברים שאמר למתלונן כאשר סבר לתומו כי הוא משוחח עם לואי. הנאשם גם כתב בזכ"ד כי בנוגע להסכם הסולחה ציין בפניו המתלונן שהוא ערך את הסדר הסולחה עם הנהג של לואי ולא עם לואי עצמו, ונמנע מלציין כי המתלונן טען בפניו שמעולם לא חתם על הסכם הסולחה.

יריעת המחלוקת בנוגע לכתב האישום:

2. אין מחלוקת כי במועדים הרלוונטיים שירת הנאשם במשטרת ישראל וכי מונה לחקור את תיק פ"א 62853/11 הנ"ל. עוד אין חולק כי הנאשם המליץ על סגירת התיק מחוסר ראיות, כי התיק נסגר ע"י שני קצינים בכירים מחוסר ראיות, כי המתלונן הגיש ערר על החלטת הסגירה וכי הערר התקבל והנאשם נדרש לבצע השלמות בתיק, בכללן חקירת אשת החשוד לואי. אין מחלוקת כי הנאשם התקשר למי שסבר כי הנו לואי, במטרה לזמן את אשתו לחקירה, אך בפועל התקשר בשוגג למתלונן ועמו ניהל את השיחה שחלק מתוכנה פורט בכתב האישום. אין מחלוקת כי הנאשם ערך מזכר בעקבות השיחה בו לא ציין כי המתלונן שלל קיום הסכם הסולחה.



3. עיקר המחלוקת: התביעה טענה כי עבירת השיבוש הנה עבירת התנהגות עם מטרה ולא עבירת תוצאה, ובעבירות מטרה חלה הלכת הצפיות, כאשר הנאשם צפה וידע שמעשהו יגרום לתוצאה מסוימת או קיים פוטנציאל שיגרום לכך, ובכל זאת עשה את המעשה, כך שמדובר בשיבוש הליכים גם אם פעל במטרה לגיטימית וראויה. ההגנה טענה כי הנאשם לא שאף לשבש ולהפר אמון, כוונתו היתה טובה ונעוצה ברצונו להביא עדות לחקירה, לפי הוראת מפקדיו, אך בשל היותו חוקר לא מיומן בחר בדרך לא נכונה, הראויה לכל היותר לדין משמעתי פנים תחנתי ולא לתג פלילי, בעיקר שעה שלא הוכח מניע, ויחסו של הנאשם ללואי ולמתלון זהה.

4. ההגנה טענה להגנה מן הצדק, שכן הנאשם הופלה לרעה אל מול חוקרים אחרים המתנהלים באופן דומה, יוצרים מחדלי חקירה ואינם עומדים לדין על כך. התביעה לא חלקה על העדר כתבי אישום דומים הנוגעים למחדלי חקירה. יאמר כבר עתה כי כיון שהרשעת הנאשם אינה מתבססת על חלק עובדתי זה, הנוגע למחדלי החקירה, מתייתר הדיון בסוגיית ההגנה מן הצדק.

הרחבת חזית המחלוקת מעבר לכתב האישום:

5. המאשימה טענה בסיכומיה את הטענות הבאות שלא צוינו בעובדות כתב האישום, המגבשות אף הן, כך לגישה, את העבירות דנן, ומצביעות על גרימת שיבוש בפועל:

א. הנאשם ערך דו"ח צפייה ת/20, בו טען כי ראה את לואי והמתלון חותמים על הסכם סולחה, כשבפועל לואי לא שם, כך שלא חתם על ההסכם.

ב. עריכת תרשומת על דברי המתלון בדבר אי קיום הסכם סולחה, יכלה לשנות את החלטת מפקדיו של הנאשם, שסגרו את התיק בהסתמך על רישומי הנאשם כי רואים את הצדדים חותמים על הסכם הסולחה.

ג. הנאשם אפשר לחשוד לואי לשבש ע"י כך שאפשר לו לתרגם חקירות אשתו ובתו, העדות מסרו עדות יחד וידעו מה עליהן למסור, כך שאין לחקירותיהן משקל ראייתי.

6. הסנגור טען ביחס לטענות הנוספות כי לא הוכח היסוד הנפשי הנדרש לעבירות דנן, הנאשם פעל בכוונה טובה, לא הוכח שיבוש בפועל, הקצינים שסגרו את התיק לא נחקרו, התיק נסגר מחוסר ראיות ולא מאין עניין לציבור, כך שהסכם הסולחה אינו נימוק הסגירה, מחדלי החקירה נובעים מחוסר מיומנות ומקימים טענת הגנה מן הצדק מחמת אפליה.

סיכומים מטעם המאשימה:

7. המאשימה עתרה להרשעת הנאשם הן משום שהוכחו עובדות כתב האישום לפיהן הנאשם המליץ על גניזת התיק, לאחר ערר, עוד לפני שזימן את האשה לחקירה הוא שוב ממליץ על סגירה, הן משום שבשיחה המוקלטת אמר למי שסבר כי הנו לואי מה רצונו שהאשה תגיד ומה מוסר עד אחר וגם לאחר שהמתלון הזדהה הנאשם ציטט בפניו מעדות עד אחר, באמרו שאסור לו לעשות זאת. המאשימה הוסיפה כי בזכ"ד פירט חלקית את תוכן השיחה המוקלטת באופן שנחזה כאילו המתלון מאשר חתימתו על הסכם סולחה למרות שהכחיש זאת. לגישה, אין בטענה כי רצה לרכך את לואי שיביא את אשתו לחקירה, כדי להסביר מדוע אמר ללואי מה לומר



לאשתו למסור.

8. המאשימה הוסיפה בסיכומיה התנהלות משבשת שלא צוינה בכתב האישום: הנאשם אפשר לאשתו של לואי ובתו לשהות יחד בחדר החקירות בעת מסירת עדותן ואפשר לחשוך לתרגם עדותן, בדו"ח הצפייה רשם שצפה בהקלטת הסכם הסולחה וכי רואים את המתלונן והחשוד חותמים על ההסכם, אף שבפועל מדברים בהקלטה על לואי בגוף שלישי, כך שלא היה ולא חתם.

המאשימה טענה כי בכך גרם לשיבוש בפועל, הן משום שאשתו ובתו של החשוד לואי ידעו מה עליהן למסור ומסרו בדיוק את זה, כך שאין להודעותיהן משקל, והן משום שמפקדיו של הנאשם סגרו את התיק בהסתמך על דברי הנאשם בין השאר ביחס להסכם הסולחה (התובעת ציינה שהסיקה זאת מסגירת התיק ב-3.4.11 לאחר המלצה מ-3.4.11, ללא עיון בהחלטת המפקדים ונימוקיה, וכן מטענתו הכבושה של הנאשם בבימ"ש כי המתלונן אמר לו שלא היה הסכם סולחה, אך לא ערך על כך מזכר, הגם שלגישתה תרשומת על כך יכלה לשנות את החלטת הממונים).

9. המאשימה הפנתה לרע"פ 7153/99 וטענה כי עבירת השיבוש היא עבירת התנהגות עם מטרה, בה חלה הלכת הצפיות, לכן לא רלבנטי המניע או השאלה למה החליטו הממונים כפי שהחליטו. המאשימה אינה יודעת מה המניע של הנאשם ברצותו לסגור את התיק, אך לדבריה צפה וידע שמעשהו יגרום לשיבוש או קיים פוטנציאל שיגרום לכך, ובכל זאת עשה את המעשה. לגישתה, גם אם מדובר במטרה לגיטימית וראויה, זהו שיבוש, שכן המעשה פוגע בערך המוגן של עשיית משפט וגילוי האמת. המאשימה הוסיפה כי הפרדה בין עדים נוגעת לחשש משיבוש ההליך כיון שאם עד יודע מה אחר אמר, יתאים עצמו, וכדי להבין זאת לא צריך להיות חוקר ותיק או חוקר בכלל.

10. המאשימה טענה כי טענת הנאשם בדבר חוסר מיומנות היא חדשה והנאשם לא הציג לה ראיות.

11. ביחס לעבירת המרמה והפרת אמונים, טענה המאשימה כי נאשם המכנה את המתלוננים "זבל" ומאחל ש"יקבלו מה שמגיע להם", מועל באינטרס הציבורי עליו הוא אמן כשוטר ולכן הפר אמונים. אין בעבירה זו דרישה לאינטרס פרטי, אלא רק להצגת מעשה שיש בו כדי לפגוע בציבור או באמן הציבור.

12. המאשימה ציינה כי לא הוגשו כתבי אישום בעבירות דומות בנסיבות דומות.

סיכומים מטעם ההגנה:

13. ההגנה ביקשה להורות על זיכוי מלא של הנאשם ולמצער על זיכוי מחמת הספק משום שאף אם לא התנהל נכון, הרי שיש להעמידו לדין משמעתי פנים תחנתי ולא לדין פלילי, שכן לא התקיים היסוד הנפשי לביצוע העבירות דנן וקיימת הגנה מן הצדק על רקע אפליה ביחס לחוקרים אחרים שמתנהלים באופן דומה ויוצרים מחדלי חקירה. גם בתיק זה טען הסנגור כי החוקרת יצרה מחדלי חקירה המביאים לשיבוש, דוגמת אי גביית עדות משני הקצינים שהחליטו על סגירת התיק ואי חקירת הוותק ומידת המיומנות של הנאשם.

14. הסנגור הפנה לעדות חוקרת מח"ש לפיה לא אותר מניע, נמצא שאין קשר בין הנאשם לבין החשוד לואי, והוכח יחס שווה של הנאשם ללואי ולמתלונן שעה ששניהם סברו שהנאשם אינו לטובתם.



15. ההגנה טענה כי הנאשם לא פעל כדי למנוע או להכשיל את ההליך, אף אם החלטותיו לא היו מקצועיות או שביצע מחדלים וטעויות. כוונת הנאשם היתה טובה, הוא רצה להביא עדות לחקירה בכל דרך וכיום מבין שהדרך בה בחר אינה נכונה, אך אז היה חוקר בלתי מיומן. לגישת ההגנה, הנאשם מסר בבימ"ש ובמח"ש גרסה מפורטת ואמיתית, בלי להתחמק, וענה ישירות.

16. עוד נטען כי לא הוכח שיבוש בפועל, שכן ממפקדיו של הנאשם לא נגבתה עדות, כך שלא הוכח כי הנאשם הטעה אותם בכוונה או שלא בכוונה, ואף לא הוכח כי הסגירה נבעה מהסכם הסולחה. הסנגור טען כי סגירה בשל הסכם סולחה הנה מאין עניין לציבור, אך כאן התיק נסגר מחוסר ראיות, והעובדה שהתיק עדיין פתוח אחרי 3 שנים מעידה שמדובר בתיק בעייתי.

17. ההגנה טענה כי לעבירת מרמה והפרת אמונים על התביעה להוכיח פעולת מרמה שבוצעה ע"י עובד ציבור תוך ניצול הסמכות הציבורית שניתנה לו לצורך הגשמת אינטרס פרטי. משלא הוצג מניע ולא הוכח כי הנאשם פעל למטרותיו האישיות, כשיחסו למתלונן וללואי שווה, הרי שלא מדובר בהתנהגות פלילית.

שיבוש מהלכי משפט:

18. יסודות עבירת שיבוש מהלכי משפט[1]:

א. סעיף 244 לחוק העונשין, שכותרתו "שיבוש מהלכי משפט", קובע: "העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו שלוש שנים; לעניין זה, 'הליך שיפוטי' לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית-משפט".

ב. עבירת שיבוש מהלכי משפט ממוקמת בסימן א' לפרק ט' לחוק העונשין שכותרתו "שיבוש עשיית משפט". העבירות בסימן זה נועדו להגן על טוהר ההליך השיפוטי ועל תקינות ההליך המשפטי הקונקרטי, באופן שיבטיח את חשיפת האמת באמצעות המשפט.

ג. היסוד העובדתי של העבירה כולל רכיב התנהגותי של "העושה דבר" מן הדברים המנויים בסעיף: סיכול הזמנת עד, העלמת ראיות או דבר אחר. גבולות הביטוי "העושה דבר" רחבים, והשאלה מה נכלל בגדר "מעשה" תוכרע בהתאם לנסיבות המקרה.

ד. עוד כולל היסוד העובדתי את הנסיבה של "הליך שיפוטי", כשלצורך עבירת שיבוש מהלכי משפט, הליך שיפוטי כולל גם חקירה פלילית: "244... לעניין זה, 'הליך שיפוטי' לרבות חקירה פלילית".

ה. היסוד הנפשי של העבירה כולל מודעות לטיב ההתנהגות ולקיום הנסיבות וכן "כוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין".

ו. בבסיס היסוד הנפשי עומדת השאיפה לפגוע בקיומו של ההליך השיפוטי ("למנוע"), השאיפה לפגוע



במטרתו או בהתנהלותו של ההליך השיפוטי ("להכשיל"), או השאיפה לפגוע במהותו או בתוצאתו של ההליך השיפוטי ("להביא לידי עיוות דין").

ז. משכך, על מנת לבסס אחריות לביצוע עבירת שיבוש מהלכי משפט, על התביעה להוכיח שאיפה מצד הנאשם לשיבוש ההליך השיפוטי הקונקרטי, מעבר לפגיעה האינהרנטית בערכים של חשיפת האמת ועשיית המשפט הכרוכה בכל התנהגות פסולה מודעת בחקירה המשטרית. על התביעה להוכיח כי הנאשם שאף לפגוע בקיומו, במטרתו, באופן התנהלותו או בתוצאתו של ההליך השיפוטי.

ח. בהתאם לנוסח סעיף 244 ולאור ההלכה הפסוקה, עבירת שיבוש מהלכי משפט הנה עבירת התנהגות ולא בעבירת תוצאה ולכן אין הכרח להוכיח גרימת תוצאה של שיבוש מהלכי משפט.

ט. **סעיף 20(א)(1)** לחוק העונשין מגדיר את המונח "כוונה" כרצון לגרום לתוצאה הנמנית עם פרטי העבירה. כיון שעבירת שיבוש מהלכי משפט אינה עבירת תוצאה, אין היא נחשבת כעבירת "כוונה" כמשמעותה בסעיף 20(א), למרות שהביטוי "בכוונה" מופיע בהגדרת העבירה.

י. היסוד הנפשי המתייחס ל"כוונה" כאשר אין התוצאה נמנית עם פרטי העבירה, הוגדר בסעיף 90א(2) לחוק העונשין ולפיו: "בכוונה" - מקום שהמונח אינו מתייחס לתוצאת המעשה הנמנית עם פרטי העבירה, יתפרש המונח כמניע שמתוכו נעשה המעשה, או כמטרה להשיג יעד כפי שנקבע בעבירה, לפי ההקשר".

לפי הגדרה זו, בעבירות שאינן עבירות תוצאה ובהגדרתן מופיע הביטוי "בכוונה", נכללים המניע והמטרה ביסודות העבירה, ומשמשים כיסוד נפשי מיוחד.

יא. **סעיף 20(ב)** לחוק העונשין קובע כי "לעניין כוונה, ראיה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן".

יב. בהתאם להלכה הפסוקה, גם בעבירות שאינן תוצאתיות, דוגמת שיבוש מהלכי משפט, ניתן להמיר את דרישת "הכוונה" ב"צפיות", **כך שצפיית התממשות היעד המבוקש, ברמת הסתברות קרובה לוודאי, כמוה כשאיפה להשגת היעד.**

19. מניעת תיאום עדויות:

א. סעיף 172 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982, שכותרתו: "עדים יעידו זה שלא בפני זה", קובע: "עד שטרם העיד - פרט לנאשם - לא יהא נוכח בגביית עדותו של עד אחר, אולם עד ששמע עדותו של עד אחר, אינו נפסל לעדות בשל כך בלבד".

ב. הכלל הוא כי עד בהליך שיפוטי, לא יהיה נוכח, לפני מתן עדותו, בגביית עדותו של עד אחר. הטעם לכלל זה, נעוץ במגמה למנוע השפעה פסולה של עד, המאזין והצופה בעד אחר המוסר עדות: אם השפעה "תמימה", דהינו: שהעד "מאמץ" לעצמו פרטים שהוא שומע מפיו של עד אחר, ו"משלים" בדרך זו את גרסתו, ואם השפעה "נפסדת", דהינו: שהעד "מתאים" את גרסתו לדברים, שהוא שומע מפי עד אחר, בשל החשש שאם לא יעשה כן יבולע לו (**י' קדמי**, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, ב, עמ' 1553-1555).



ג. כשם שאין להתיר נוכחות של עד במהלך מסירת עדות של עד אחר, כך אין להתיר לעד לעיין בהודעה שמסר עד אחר, שאותו סיכון, שמכוחו נאסרה נוכחות עד במהלך מסירת עדותו של עד אחר, קיים גם כאן (י' קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, ב, עמ' 1554סעיף ד).

ד. הפרת הכלל אינה פוגעת בקבילות העדות. עד שנחשף לעדותו של אחר, אף לפני שמסר עדותו, אינו נפסל בשל כך בלבד ממתן עדות. ברם, לעובדה זו תהיה השלכה לעניין משקל עדותו של אותו עד (הנ"ל עמ' 1554 סעיף 2).

ה. הנה כי כן, חשיפת עד לפרטי הודעת עד אחר הנה פסולה. יש והפרתה תעלה כדי עבירה של שיבוש מהלכי משפט בהתאם לסעיף 244 לחוק העונשין, וזאת כשהנאשם פועל לסיכול הליך משפטי קונקרטי, מצב שהמחוקק ראה למנוע. השאלה הטעונה הכרעה בענייננו היא האם מעשי הנאשם באים בגדר עבירה של שיבוש מהלכי משפט, וכפי שיובהר התשובה לכך הנה חיובית ככל שהדבר נוגע לחשיפת עדות ג'מאל טבאש בפני המתלון.

חשיפת עדות עד מרכזי בפני חשוד ומתלון במהלך חקירה:

20. **ת/35 - שיחות מוקלטות בין הנאשם לבין המתלון:** בין הנאשם לבין המתלון התנהלו מספר שיחות שהוקלטו ע"י המתלון. שתי השיחות הראשונות מיום 21.11.12 ונערכו בזו אחר זו, שיחה נוספת מיום 5.12.12 והאחרונה מיום 16.12.12. **העד אברהם אגסי** (עדות מפרוטוקול 22.6.14 עמ' 16), העיד כי הקליט את השיחות, כי הוא והנאשם דוברים בהקלטות, כי לא שינה דבר והשיחות "בדיוק כמו שדיברנו". שלוש מהשיחות תומללו במסגרת ת/35.

21. השיחות מיום 21.11.12 הן העומדות בבסיס עובדות כתב האישום בהקשר דנן. בחלקה הראשון של השיחה הראשונה, סבר הנאשם כי הוא משוחח עם החשוד לואי כעביה, אף ששוחח עם המתלון, והמתלון לא תיקן שגיאת הנאשם ולא חשף זהותו האמיתית אלא בחלוף זמן מה.

22. כעולה מת/35 שיחה ראשונה מיום 21.11.12 עמ' 2, הנאשם אמר למתלון, בסברו כי מדבר הוא עם החשוד לואי, כי עד אחר, שייח' טבאש ג'מאל, "הלך לטובתו", וחשף את פרטי עדות העד: "שייח' ג'מאל אומר וואלה לא ראיתי שריטה ולא ראיתי מכה, ראיתי רק צעקות בחוץ וביקשתי בתור מארח של כבוד בגלל שאני שייח', הכנסתי אותם לבית שלי לשותות קפה".

23. בת/35 שיחה ראשונה מיום 21.11.12 עמ' 3 חשף המתלון את זהותו בפני הנאשם, וגם לאחר מכן (עמ' 4) שב הנאשם וחשף את פרטי עדותו של שייח' טבאש ג'מאל בפני המתלון: "לקחתי עדות משיח' ג'מאל...הבן אדם אמר לא דוברים ולא יער...שאלתי אותו עוד שאלה האם הוא ראה מישהו שמתקרב אליכם ונותן לכם מכות הוא אמר לא ראיתי ולא שמעתי".

24. בת/35 שיחה שניה מיום 21.11.12 עמ' 2 הנאשם שב וחושף את תוכן העדות בפני המתלון: "הוא אמר שהוא ראה אתכם בתוך האוטו ישובים". המתלון מסביר גרסתו, והנאשם משיב כי השייח' "מוסר פה גרסה אחרת לגמרי...הוא אמר לי שהוא הזמין (משטרה) אבל הוא לא ראה...אני לא ראיתי את המכות ואני לא אשקר לך אם ראיתי, זה מה שהוא אומר לי...הוא אומר לי, שמעתי משני צדדים, שמעתי צעקות משני צדדים ואז ראיתי



שני אנשים בתוך האוטו והכנסתי אותם הביתה, גם הבנתי שהם לא מהכפר למה הם נראים יהודים...אני מסרתי לך את מה שהוא אמר".

25. בת/35 שיחה שלישית מיום 5.12.12 עמ' 1-2 שב הנאשם וחשף בפני המתלונן את תוכן עדותו של שיח' ג'מאל: "הוא אומר ראיתי אנשים בתוך האוטו...אמר שהיתה התקהלות, היה צעקות, ראיתי שזה אנשים לא מהכפר, ראיתי שמדובר.. אתם חובשי כיפה?...מדובר ביהודי, הכנסתי אותם הביתה להבין מה היה להרגיע עניינים. הוא אומר לא ראיתי מכות, לא שמעתי איומים, היה רק צעקות וזהו, הוא אומר לא ראיתי מי נתן להם מכות, זה מה שהוא אומר". פרטים דומים חשף בעמ' 5 לשיחה מ-5.12.12.

26. בת/35 שיחה שניה מיום 21.11.12 עמ' 2, בידעו כי במתלונן מדובר, ובעת שגילה למתלונן את תוכן עדות שיח' ג'מאל, הצהיר הנאשם: "תכלס אסור לי לעשות את זה אבל אני מצטט לך..."

דבריו אלה של הנאשם משקפים מודעות לכך שקיים איסור בצד התנהלותו זו, ולמרות האיסור המשיך והביא בפני המתלונן את עדות העד ג'מאל, לפרטיה, הן ביום 21.11.12 והן ביום 5.12.12.

27. הנאשם לא הציג כל הסבר סביר להתנהלות המתוארת, ואף אם חפץ לשכנע את החשוד לואי (תחילה סבר שדיבר עם לואי הגם שדיבר עם המתלונן) להביא את אשתו לחקירה, הרי שחשיפת עדות שיח' ג'מאל חורגת ממטרה זו, אינה מתיישבת עם המשך חשיפת עדות העד בפני המתלונן לאחר שנחשפה בפני הנאשם זהותו האמיתית. יצוין כי אף אם ראה הנאשם בדרך כלשהי את הקשר בין חשיפת עדות ג'מאל טבאש לבין שכנוע הנאשם להביא את אשתו לעדות בתחנה, הרי שלשם השגת מטרה זו, חשיפת תוכן עדותו של עד בפני עד אחר, אינה מידתית ואינה סבירה כלל. כפי שצוין הנאשם היה מודע לאיסור בגילוי תוכן עדות עד בפני מעורב אחר בפרשה, ולמרות זאת המשיך והתנהל בניגוד לאיסור, לא במועד אחד אלא בשרשרת של שיחות, פעם בפני החשוד ופעם בפני המתלונן, כמתועד בת/35.

28. אינני מתעלמת מן המסגרת בה התבצעה העבירה דנן, כפי שיפורט, אולם מסגרת זו משליכה על מידת החומרה שניתן לייחס למעשה ולא על עצם ביצועו. למשמע ההקלטה התרשמתי שהמתלונן מתמרן את הנאשם, בשיחתם, לחשוף בפניו את פרטי תיק החקירה. המתלונן לא חשף זהותו, אלא הותיר את הנאשם תחת המחשבה שהוא משוחח עם לואי כעביה, נמנע מלהשיב לבקשות הנאשם כי יביא את האשה לתחנה, וניצל את חוסר הודאות בו הותיר את הנאשם ביחס לבקשה הנ"ל שלשמה התקשר, כדי לתמרן את הנאשם ולהובילו להשיב על כל שאלותיו בקשר עם תוכן תיק החקירה. בדרך זו גרם המתלונן לנאשם לפעול לריצוי האדם עמו שוחח, בתקווה שייעתר לבקשתו להביא את אשתו לחקירה, הכל כדי להשיג את הנדרש לפי הנחיות מפקדיו. מן השיחה המוקלטת ניתן להתרשם כי הנאשם לא מסר את הדברים בפתח השיחה, ונדרשו שאלות חוזרות ונשנות עד שנגרר למקום של חשיפת תוכן הודעת שיח' ג'מאל.

אעיר כי התרשמתי כפי שצוינה אינה מבוססת רק על קריאת התמליל, אלא גם על התרשמותי הישירה והבלתי אמצעית הן מן המתלונן והן מן הנאשם, במסגרת עדותם בבית המשפט, עת הבחנתי באישיותם, במידת התחכום שניתן לייחס לכל אחד מהם ובמאפיינים נוספים המובילים באופן חד משמעי למסקנה שתוארה.

כפי שצוין, אין בכך כדי להצדיק את העובדה שבשורה התחתונה הנאשם השיב לשאלות המתלונן, כך שחשף בפני המתלונן את תוכן הודעתו של עד אחר, בידעו שהדבר אסור. חזקה על הנאשם שהבין את מקור האיסור הנוגע



לחשש מתיאום עדויות, ובהתנהגותו זו ביצע עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

29. נוכח האמור, הנאשם מודה שהביא תוכן חקירת השייח' בפני המתלון, הן בשלב בו סבר כי בחשוד עסקין והן בשלב בו הזדהה המתלון בשמו. הנאשם נשמע בהקלטת השיחה ת/35 אומר: "תכלס אסור לי לעשות את זה אבל אני מצטט לך", ובכך הבהיר הנאשם כי הוא מודע לאיסור אותו הפר במעשיו אלה. תכלית האיסור ליידע עד בדבר גרסת עד אחר, במהלך ניהול חקירה ומשפט, הנה מניעת "זיהום" החקירה ותיאום עדויות. תכלית זו ברורה לכולי עלמא ובכלל זה לחוקר משטרי, מנוסה ובלתי מנוסה כאחד, וודאי שברורה היא לחוקר משטרי בחלוף מספר שנים בתפקידי חקירות, עם או בלי הפסקות. לא מדובר בפליטת פה אקראית, הנאשם היה מודע לאיסור, ולמרות זאת חשף בפני המתלון את תוכן דבריו של אחד העדים המהותיים בפרשה - שייח' ג'מאל טבאש, הן בעת שסבר כי הוא משוחח עם החשוד לואי והן כשהבין שהוא משוחח עם המתלון אברהם אגסי, זאת בשלוש שיחות שונות.

30. המחלוקת בין הצדדים נוגעת ליסוד הנפשי של עבירת השיבוש. שימוש בהלכת הצפיות מובילה למסקנה כי בעת שהפר את האיסור הידוע לו ומסר למתלון ולמי שסבר כי הנו החשוד את פרטי עדותו של עד מרכזי, היה על הנאשם לצפות את שיבוש ההליך המשפטי ברמת הסתברות קרובה לוודאי, וצפיות ברמה כזו, כמוה כשאיפה להשגת היעד. בכך הוכח היסוד הנפשי.

31. בנסיבות האמורות, ביחס לטענה בדבר חשיפת פרטי עדותו של שייח' ג'מאל בפני המתלון, מתקיימים הן היסוד הפיזי והן היסוד הנפשי של עבירת שיבוש מהלכי משפט והנני מרשיעה את הנאשם בעבירה זו בהתייחס לסעיפים 9 ו-10 לעובדות כתב האישום.

אי הוכחת מניע:

32. **חוקרת מח"ש טל נגל פוקס:** העדה מסרה בעדותה כי במחקרי התקשורת לא עלה קשר בין הנאשם לבין לואי כעביה סביב האירוע ולא עלה חשד לקנוניה (22.6.14 עמ' 10 ש' 1-3).

בעדותה מסרה כי החשוד בתיק המשטרה, לואי כעביה, לא היה שבע רצון מטיפול הנאשם בתיק החקירה וסבר כי הנאשם אינו מסייע בידו (עמ' 11 ש' 19-30, עמ' 12 ש' 1-17, עמ' 13 ש' 4-6), כך שאי שביעות הרצון אינה ייחודית למתלון אברהם אגסי ואינה מגבשת מניע זר או הטיה.

העדה סיכמה: "ראייתית לא מצאנו מניע" (עמ' 22.6.14 עמ' 10 ש' 26).

33. **עד התביעה לואי כעביה:** בעדותו מיום 22.6.14 עמ' 13-14, מסר העד כי לא ביקש עזרה מן הנאשם בעצמו או באמצעות אחר. עוד מסר כי אינו יודע איפה הנאשם גר, לא עשה עבורו עבודת ריצוף ומאז החקירה לא ראה את הנאשם עד למועד עדותו ביום 22.6.14.

לדבריו הן בעדותו בבית המשפט והן בהודעתו ת/31, בעת החקירה במשטרה התעצבן על הנאשם כי חשב שהנאשם רוצה "להפיל" אותו, "מחפש" אותו ורוצה לעשות לו רע, נתן כדוגמה את העובדה שהנאשם התקשר מספר פעמים להזמין את אשתו ובתו של העד לחקירה, למרות שהעד סירב להביאן, וכן סיטואציה בה ביקש מן העד דיסק, העד שם את הדיסק ביומן, אך הנאשם אמר שלא קיבל דיסק והעד נאלץ להביא דיסק נוסף. בנוסף, לואי סיפר כי למרות



שהתלון בפני הנאשם שאברהם אגסי תקף את אשתו ואיים עליה, עד היום אינו יודע אם תלונתו נחקרה ע"י הנאשם או ע"י חוקר אחר שכן "עשינו הסכם סולחה וזהו" (עמ' 15-16 לפרוטוקול).

34. **המתלון אברהם אגסי:** בעדותו מיום 22.6.14 העיד המתלון כי נראה לו שהנאשם הכיר את לואי והיה ביניהם קשר, זאת הסיק, לדבריו, מכך שלואי אמר לו שיש לו קשרים במשטרה ובשב"כ וכן מנימת הדיבור בשיחה המוקלטת. השערת העד לא אומתה בראיות ואף הופרכה, כפי שהובהר לעיל.

35. מן המקובץ עולה כי חוקרת מח"ש, שחקרה את הפרשה, לא איתרה מניע. הן המתלון אברהם אגסי והן לואי כעביה, החשוד בתיק החקירה, מתייחסים לטיפול הנאשם בתיק באופן זהה ולשניהם ביקורת על דרך הטיפול, ואמרותיו הבלתי הולמות של הנאשם קשורות הן בחשוד, הן במתלון והן בעדים. לפיכך, **המסקנה המתבקשת היא שהנאשם לא חקר את התיק תוך העדפת צד אחד על פני האחר**, ואין בשיחה המוקלטת כדי לתרום לסוגיה זו.

36. **התובעת העלתה השערה** לפיה הנאשם הונע עקב רצונו לסגור את התיק, אולם העובדה שהמליץ על סגירת התיק אינה ראייה לכך ששיבש הליכים ולא הוצגה בפני שום ראייה אחרת לסברה אישית זו של התובעת. לאחר עיון בראיות ולאחר שמיעת עדות הנאשם, שוכנעתי כי עמדת הנאשם בדבר סגירת התיק לא נבעה משיקולים זרים אלא מן המצב הראייתי בתיק החקירה.

37. התובעת ביקשה להסיק מיומן תיק ת/17 כי הנאשם קיבל את התיק להשלמה ומיד המליץ שוב לסגירה, אך מסקנת התביעה נטולת בסיס ראייתי. לפי ת/17 הנאשם קיבל את התיק להשלמה ביום 14.8.12, אולם באותו מסמך, ת/17, לא צוין התאריך בו ניתנה המלצת הסגירה של הנאשם ולכן לא ברור אם ניתנה לפני או אחרי שבועה ההשלמה הנדרשת. מת/30 עולה כי הנאשם שב והמליץ לסגירה רק ביום 13.9.12, לאחר שביצע חלק מן ההשלמות הנדרשות.

38. **הנאשם** הצהיר בשיחות ת/35 על רצונו כי התיק ייסגר, אך במקביל הסביר, הן בהקלטה ת/35 והן בבית המשפט, כי גישתו לפיה יש לסגור את התיק נובעת משיקולים ראייתיים ולא ממניעים זרים: ת/35 עמ' 2 ש' 1-2 (עת סבר שדיבר עם החשוד לואי), וכן מת/35 עמ' 3 ש' 30, 35 ובעיקר ש' 38 (עת ידע שדיבר עם המתלון): "זה לא עניין של לסגור את התיק...אני מסתכל על חומר ראיות, הראיות תכלס". ניתן לעיין בהקשר זה גם בשיחה מיום 5.12.12 בחלקו התחתון של עמוד 1 ובחלקו העליון והמרכזי של עמ' 4 לאותה שיחה. עוד טען כי התרשם ששני הצדדים לא מוסרים את כל האמת.

39. **שני קצינים בכירים** אישרו את המלצת הסגירה וחזקה עליהם שעיינו בתיק בטרם החליטו על סגירת התיק בעילה של העדר ראיות מספיקות.

40. מעיון במסמכים שהוגשו מתיק החקירה, **המלצת הסגירה מחוסר ראיות אינה משוללת יסוד**. לואי והמתלון אוחזים בגרסאות מנוגדות, החשוד לואי אשתו ובתו טוענים לתקיפת האשה בביתה ע"י המתלונים, המתלון אביו ואחיו טוענים כי הותקפו ע"י לואי ופועליו, שני הצדדים מכחישים כי תקפו. לפי התיעוד הרפואי ת/4 לבד מנפוחות באמה - אין חבלה ממשית למתלון, וספק אם נפוחות ביד, שלא הצריכה טיפול כלשהו, מתיישבת עם תיאור המתלון בדבר חבטות "ללא רחמים" באמצעות מוט ברזל, קרשים, אגרופים ובעיטות (ת/3), ע"י החשוד לואי וארבעה פועלים. אשת לואי נלקחה לבית החולים, אולם לא הוגש תיעוד רפואי. עד



אובייקטיבי, שייח' ג'מאל, מוסר שלא ראה את אירועי התקיפה הנטענים, ובכך סותר גרסת המתלונן בת/4. אין עדים אובייקטיביים נוספים. החשוד לואי לא יזם את האירוע. המתלונן הוא שהגיע לבית החשוד, עם שני גברים נוספים (אביו ואחיו), כדי לגבות חוב כספי, במקום לגשת למשטרה. החוב הכספי העומד בבסיס הסכסוך הוחזר והוסדר בהסכם. החשוד לואי הקשה על חקירת אשתו, והמתלונן מצדו החזיק ברשותו הקלטות אותן נמנע מלהעביר לחוקרים ולא חשף בפני החוקרים שהחשוד לואי החזיר לו את סכום החוב.

הטענה כי הנאשם הדריך את לואי מה על אשתו לומר בעדותה:

41. אין מחלוקת כי התיק נסגר בעילה של "חוסר ראיות" כבר ביום 3.4.11, וכי בעקבות ערר שהגיש המתלונן על סגירת התיק, מפקדיו של הנאשם הורו לו לבצע השלמת חקירה, הכוללת בין השאר חקירת אשת החשוד לואי. לפי כתב האישום, כעולה מת/35 ועל פי עדות הנאשם, אין מחלוקת כי מטרת השיחה מיום 21.11.12 לזמן את אשתו של החשוד לואי לתחנת המשטרה למסירת עדות, במסגרת השלמת החקירה.

42. בת/35, שיחה מוקלטת מיום 21.11.12 עמ' 1-2, אמר הנאשם למתלונן, בסברו כי הוא משוחח עם החשוד לואי, כי עליו לגבות עדות מאשתו של לואי "לא חשודה רק לחקור שנכנסו לבית...ועשו בלגן בבית, והיא התעלפה והיא לא ראתה אפילו מי תקף אותם. זה מה שאני צריך יעני...על זה שהיא היתה בהיריון באותו הזמן וזה גרם לה לבלגן והיא התעלפה שמה ובאו אנשים מבחוץ...".

43. השאלה הנשאלת היא אם הדברים נאמרו כ"הדרכה" של לואי מה על אשתו לומר בחקירה, כטענת התביעה, או בניסיון לשכנע את לואי להביא את אשתו לתחנה, כטענת ההגנה.

44. בהקשר זה **התרשמתי** כדלהלן:

(א) התרשמתי כי הדברים נאמרו במטרה לשכנע את מי שסבר כי הנו לואי, להביא את אשתו לחקירה, בהתאם להנחיית מפקדיו של הנאשם בדבר השלמות החקירה הנדרשות בתיק הנ"ל.

(ב) לא הוכח כי מדובר בניסיון להדריך את לואי מה על אשתו לומר בחקירה ולהטות משפט, והנני מקבלת גרסת הנאשם, שלא הופרכה, לפיה מדובר בחזרה על תוכן אמרות החשוד לואי, בפני מי שסבר כי הנו לואי, ולכן לא מסר לאותו "לואי" שום פרט שלא היה ממילא בידיעתו.

45. **לואי כעביה**, בעדותו בבית המשפט מיום 22.6.14 מסביר מדוע לא רצה להביא את אשתו ובתו לחקירה: "כי אגסי התלונן עלי. יש לנו כבוד. אשתי לא יכולה לבוא למשטרה, מה יגידו עלינו בכפר...אני גרתי בעבר בג'נין...שם חוק ואשה לא תצא מהבית ובטח שלא לתחנת המשטרה עם חוקרים...אם איש השב"כ לא היה אומר לי תשלח אותה, אין בעיה, לא הייתי שולח" (עמ' 14 ש' 24-32, עמ' 15 ש' 18-30 לפרו'). העד הסביר כי פנה לאיש הקשר בשב"כ רק לאחר שהנאשם ביקש ממנו מספר פעמים להביא את אשתו ובתו (עמ' 16 ש' 8-7).

מדבריו של לואי עולה כי הנאשם ניסה שוב ושוב לגרום ללואי להביא את אשתו ובתו לחקירה במשטרה, אך הדבר לא עלה בידו.



46. כעולה **מעדות הנאשם** מיום 10.1.16, אשר מצאה תימוכין בעדותו של לואי כעביה, לואי סירב בשיחות קודמות להביא את אשתו לחקירה. לנגד עיני הנאשם עמדה דרישת מפקדיו לבצע את השלמת החקירה הכוללת חקירת אשתו של לואי, וכן סירובו של לואי בשיחות קודמות להביא את אשתו לחקירה. משכך, ראה הנאשם צורך להפעיל אמצעי שכנוע להשגת מטרת ההתקשרות.

הנאשם הסביר כי "מדובר במגזר הבדואי, נראה מישהו שיכול להביא את האשה בניגוד לרצונו של הבעל למתן עדות".

47. הנאשם ציין בפני המתלונן את **התכלית** לשמה אמר את אשר אמר בסעיף 35 לנימוקי הכרעת הדין, וזאת כבר בשיחה המוקלטת הראשונה מיום 21.11.12 (ת/35 עמ' 3): "מה שקורה שאני מנסה לשכנע...את כעביה הזו שיביא את האשה שלו שאני יכול לחקור אותה..ואני חשבתי שהוא...ניסיתי לשכנע אותו שיביא את האשה למה הוא לא רוצה להביא לי את האשה...כל הנושא הזה תלוי ועומד בעדות של ה, של האשה...כן, של האשה שאני צריך אותה, והוא לא מביא לי אותה...הוא לא מביא לי אותה...והוא לא מביא לי אותה ובשביל זה אני מנסה פה לחרטט אותו ובטעות זה נפל עליך שאני מנסה להביא אותה להביא את האשה".

בשיחה השנייה מיום 21.11.12, אומר הנאשם למתלונן (עמ' 2): "...והאשה של לואי שאני צריך אותה ואני מנסה לתחמן אותו כדי להביא אותה לחקירה. אתה מבין?"

ובעמ' 3 לאותה שיחה: "עשינו פה עבודה אם תראה את התיק זה אנציקלופדיה..מה שאני מנסה זה לתחמן את לואי ולהביא את האשה שלו להעדה ולנסות לסובב אותה".

48. לגרסת הנאשם, בעדותו מיום 10.1.16: "עשיתי תרגיל, **השתמשתי במילים שלואי אמר לי**, במטרה להביא את אשתו", "אמרתי לו את מה שאמר לי ושיביא את האשה. לגבי הדברים שהיא תגיד, זה הדברים שהוא אמר לי. אמרתי שהיא תבוא ושתגיד את מה שהוא אמר לי. לא כדי להכניס לו או לה מילים לפה".

בשיחה המוקלטת ציין הנאשם באזני המתלונן, בסברו כי מדובר בלואי, את העובדות הבאות, עליהן תחקר האשה: (א) שבאו אנשים מבחוץ ונכנסו לבית (ב) שעשו בלגן בבית (ג) שהיא התעלפה (ד) שהיא לא ראתה מי תקף "אותם" (ה) שהיא היתה בהיריון באותו הזמן.

לואי מסר גרסה במשטרה ביום 3.4.11 (הודעה ת/9) וביום 21.11.12 (מזכר ת/23) וציין: (א) כי אשתו התקשרה אליו במועד האירוע ומסרה שפרצו לבית ורצו לקחת חפצים (ב) לואי לא היה בבית, מיהר לביתו (ג) בבית צעקו לעברו כי אשתו התעלפה ולואי לקחה לבית החולים.

בהודעתו במשטרה לא ציין לואי כי היתה בהריון ואף לא ציין כי הותקפה ו"לא ראתה מי תקף אותם", אולם הנאשם עמד על כך שכל הדברים הללו נאמרו ע"י לואי בשיחות שלא תועדו. לפי **עדות לואי** היו שיחות קודמות ביחס לזימון האשה. שיחות אלו לא תועדו ולא הובהר תוכן.

משכך, **לא הופרכה טענת הנאשם** לפיה כל הדברים הנ"ל נאמרו לו ע"י לואי לפני שיחות ת/35, ואין פסול בחזרה על גרסה, באוזניו של מי שמסרה, על מנת להסביר לו לשם מה נדרשת הגעת אשתו לתחנת המשטרה, בעיקר בנסיבות בהן נאמרו הדברים, קרי: לשם השגת שיתוף פעולה מצד לואי בהבאת אשתו לחקירה, לאחר שסירב לכך והנאשם חפץ להרגיעו בהקשר זה.



49. התביעה טענה כי בהתנהלות הנאשם יש משום **שיבוש בפועל**. הטענה אינה מעוגנת בראיות. השיחה נשוא כתב האישום נוהלה עם המתלונן, ולכן ממילא נאמרו הדברים למתלונן ולא ללואי, ואין בהם משום מסר שעבר למשפחתו של לואי בפועל.

לואי, עד התביעה, הבהיר בעדותו ובהודעתו במח"ש כי הנאשם לא אמר לו מעולם מה על אשתו לומר בחקירתה. לא הוצגה ראיה לסתור.

אשתו של לואי ובתו מסרו הודעות ת/24 ות/25 אודות האירוע. מתוכן עדותן לא ניתן להגיע למסקנה כי תודרכו ע"י הנאשם, ישירות או בעקיפין, שכן הן מסרו במלל חופשי שמדובר בפריצה ולקיחת חפצים, המתלונן אברהם אגסי דחף את האשה והפילה, לאדם מבוגר יותר שבא עמו היה אקדח. שתיהן מספרות על הפחד שחשו אותה עת. כל הפרטים הללו, ובעיקר זהות מי שתקף את האשה, לא מופיעים כלל בדברי הנאשם בת/35 (הנאשם אמר בת/35 "לא ראתה מי תקף אותם" ואילו האשה מציינת בעדותה את זהות התוקף) ורק חלקם מופיעים בהודעתו של לואי במשטרה. מצד שני, אשת הנאשם ובתו אינן מאזכרות היות האשה בהריון, פרט שהנאשם ציינו בת/35 ולואי לא הזכיר בהודעתו במשטרה. במלל החופשי האשה והבת לא ציינו שהמתלונן ואביו הותקפו, ורק במענה לשאלות הבהרה של החוקר, הסבירו שהיו בבית ולא ראו תקיפה זו. לפיכך, מתוכן הודעותיהן ואופן מסירתן לא ניתן להסיק שתודרכו לומר את שמסרו.

האשה והבת לא נחקרו, אם במח"ש ואם ע"י חוקר משטרה, כדי לבחון אם תודרכו ע"י מאן דהוא, הנאשם או לואי, בדבר תוכן עדותן.

50. המאשימה הרחיבה את חזית המחלוקת במסגרת סיכומיה, עת טענה כי הנאשם שיבש את הליכי החקירה בפועל, בכך שאפשר לחשוד לואי **לתרגם** חקירות אשתו ובתו. לטענתה, העדות מסרו עדות יחד, ידעו מה עליהן למסור והחשוד תרגם, לכן אין לחקירותיהן משקל ראייתי.

אציין כי טענה זו לא נחקרה, לא הוכח שנאמר לעדות מה עליהן למסור ולא הוכח שיבוש בפועל.

ביחס לפוטנציאל השיבוש, הסביר הנאשם בעמ' 44 לעדותו מיום 10.1.16, כי לואי הגיע באופן בלתי צפוי עם אשתו ובתו לחקירה, לא היה שוטר דובר ערבית שסייע בתרגום. הנאשם חשש שלואי ילך עם אשתו, ובכך יכשל המאמץ הרב שהשקיע בהבאתה לחקירה וספק אם יגיעו שוב. לכן החליט לחקור ללא מתורגמן. הנאשם הסביר שאחת ידעה יותר עברית מהשנייה ולכן הסכים שהאם והבת יהיו יחד בחקירתן. לדבריו, החשוד נותר בחוץ, אך פתח את הדלת מספר פעמים, לעיתים האשה והבת קראו לו כי לא הבינו, ולואי תרגם את השאלה סמוך לדלת. רק בתום החקירה נכנס לחדר. לואי מסר בעדותו כי נכח בחקירת האם והבת וסייע בתרגום. איני רואה בכך משום סתירה מהותית. חקירות האשה והבת בוצעו בשנת 2012, העדויות של לואי והנאשם נשמעו בבית המשפט בחלוף שנים ממועד החקירות, ולכן טבעי שיהיו פערי זכרון מסוימים, בנושא צדדי, שאף המאשימה לא ראתה נחיצות לכלול בעובדות כתב האישום וטענה לו לראשונה בסיכומיה.

אין ספק שאופן גביית עדויות האשה והבת מפחית ממשקלן הראייתי, אולם לא הוכח כי המעשה נעשה במטרה להכשיל הליך שיפוטי. מדובר בנסיבות חריגות, בהן לא ניתן היה לבצע חקירה רגילה בתרגום חיצוני, ושליחת העדה לביתה עשויה היתה להוביל למצב בו לא ניתן יהיה עוד לחקרה בעתיד, על רקע הקושי המוכח להביאה לתחנה. משכך, הפעיל הנאשם שיקול דעת סביר ובחר מוצא שלגישתו הנו בבחינת הרע במיעוטו. יתכן שניתן היה לבצע בחירה שונה, אולם אין במעשה זה של הנאשם משום עבירה פלילית.



51. הנה כי כן, אין ראייה לכוונה או מטרה להדריך את לואי מה על אשתו לומר בחקירה על מנת שלואי ידריך את אשתו בהתאם או מסיבה אחרת. מדובר בהשערה של התביעה, שאין בצידה ראייה. הנאשם חזר בשיחות ת/35 על דברים שלואי מסר לו קודם לשיחות ת/35, ולכן לא הביא בפני לואי דברים שלא היו בידיעת לואי ממילא. הנאשם בת/35 שוחח עם המתלונן ולא עם החשוד לואי, ולואי נחקר ושלל שיחה עם הנאשם ביחס לתוכן עדות אשתו, כך שלא הוכח ששיחה דומה נוהלה עם לואי או אשתו. הלכה למעשה אשתו של לואי מסרה גרסה עצמאית, שחלק מתוכנה מתיישב עם ת/35 וחלק לא, כך שלא ניתן להסיק מתוכנה כי דברי הנאשם בת/35 הובאו בפניה במועד אחר, באופן ישיר או עקיף. העובדה שהנאשם התיר לחשוד לואי לסייע בתרגום עדותן של אשתו ובתו, שנכחו יחדיו בחקירה, אינה מצביעה על כוונה פלילית, בנסיבות המיוחדות שעל רקען נגבו עדויות אלו.

אי ציון הכחשת הסכם הסולחה במזכר ת/22 וביקורת על דו"ח הצפייה ת/20:

52. הנאשם טען בפני המתלונן בשיחתם מיום 21.11.12 (ת/35) שבידו הסכם סולחה חתום וסרטון המתעד את מעמד החתימה. המתלונן, בתגובה, הבהיר לנאשם שני דברים: ראשית, שבאותה שיחה שלא נערך הסכם סולחה אלא הסכם על החזר חוב. שנית, שבמעמד חתימתו נכח נהגו של לואי ולא לואי עצמו.

התביעה טענה בכתב האישום, כי בתום השיחה ערך הנאשם מזכר (ת/22) "בו נמנע מלציין את הדברים שאמר למתלונן כאשר סבר לתומו כי הוא משוחח עם לואי. הנאשם גם כתב בזכ"ד כי בנוגע להסכם הסולחה ציין בפניו המתלונן שהוא ערך את הסכם הסולחה עם הנהג של לואי ולא עם לואי עצמו, ונמנע מלציין כי המתלונן טען בפניו שמעולם לא חתם על הסכם הסולחה".

53. טענת המאשימה בכתב האישום לפיה: "הנאשם גם כתב בזכ"ד כי בנוגע להסכם הסולחה ציין בפניו המתלונן שהוא ערך את הסכם הסולחה עם הנהג של לואי..." - אינה נכונה עובדתית, שכן הנאשם לא כתב במזכר ת/22 או במקום אחר שהמתלונן אמר לו **שערך הסכם סולחה**.

כל שהנאשם רשם בת/22 היה: "...אמרתי לו כי מחומר הראיות עולה כי היה הסכם סולחה בניהם שבמהלכו קיבל כסף לידי וכן הסכם זה צולם, **לטענתו מדובר בנהג של לואי ולא הוא עצמו**, לציין כי מאחר וראיתי ושמעתי את ההקלטה קיים דמיון בקול המוקלט לקולו של אברהם אגסי".

54. הנאשם לא ציין בת/22 כי המתלונן מסר שלא מדובר בהסכם סולחה אלא בהסכם החזרת חוב. הנאשם הסביר זאת בעדותו: "המתלונן... הוא מאשר שהיה הסכם, אבל הוא טוען שזה לא סולחה... בת/22... לא ציינתי בכלל לגבי איזה הסכם. לא ציינתי. זה היה ברור מאליי שהיה הסכם, בין אם סולחה או לא, **זה מבחינתי אותו דבר**" (עמ' 40 ש' 24 לפרוטוקול מיום 10.1.16).

בבסיס האירוע האלים הנחקר עמד חוב כספי. חוב זה הוסדר, ועל כך אין מחלוקת. המתלונן חתם על הסכם בעת קבלת הכסף, וגם על כך אין חולק. בנסיבות אלו, אין תימה שהנאשם לא ראה חשיבות להבחנה בין "הסכם סולחה" או "הסכם סגירת חוב" ולכן לא ציין ניואנס זה בת/22.

55. **החשוד לואי** חסן כעביה, בהודעתו ובעדותו מיום 22.6.14 (עמ' 15 ש' 3-15) מסר כי עשה סולחה עם המתלונן אברהם אגסי וחתם על הסכם סולחה ת/1ב אותו מסר למשטרה עם הקלטת סרטון החתימה



ת/א. לדבריו (עמ' 15-16 לפרוטוקול), הגם שהתלון בפני הנאשם שהמתלון תקף את אשתו ואיים עליה, עד היום אינו יודע אם תלונתו נחקרה ע"י הנאשם או חוקר אחר, שכן "עשינו הסכם סולחה וזהו".

המתלון בשיחות ת/א35 ובהודעה ת/א18 הודה שחתם על הסכם כלשהו, אך טען כי לא מדובר בהסכם סולחה במובן של מחיקת תביעה אלא בהסכמה לכך שהחוב של שכר הדירה שולם ע"י החשוד לואי באמצעות נהגו. בדיסק ההסכם ת/א1 **נשמע המתלון** מביע בפני האחר רצון לסיום הפרשה: "אין לי פה תעודת זהות. מה אתה מודאג מזה? אני רוצה לגמור את הסיפור הזה גם".

שייח' ג'מאל, בהודעתו ת/א29 ובדבריו כפי שתועדו במזכר ת/א28, סותר גרסת המתלון בסוגיית היוזמה לסולחה ומחזק גרסת החשוד לואי בעניין זה.

מצפיה בדיסק ת/א1, המתעד מעמד חתימה על הסכם כלשהו, ברור שהמתלון נוכח במקום, חותם על מסמך, וניתן לראות בדיסק ת/א1 את צלילת המסמך שנחתם, הדומה לזו של הסכם הסולחה ת/א1ב. החשוד לואי הגיש לחוקרים את ת/א1ב כהסכם סולחה. כעולה מהאזנה לדיסק ת/א1א, למתלון מיועד העתק מן ההסכם עליו חתם, אך המתלון לא מצא לנכון להגיש את ההעתק כדי לאפשר לבית המשפט לעמוד על ההבדלים בין ההסכם עליו חתם לבין ת/א1ב.

הנאשם הסביר בעדותו, בשיחה ת/א35 ובדו"ח צפייה ת/א20 כי היתה בפניו הקלטה של מעמד חתימת ההסכם (ת/א1א), בה זיהה את קולו של המתלון כמי שחתם על ההסכם. כן, היה בפניו ההסכם החתום גופו הנושא כותרת "הסכם סולחה בין הצדדים ובקשה לביטול תלונות" (ת/א1ב).

משהודה המתלון כי סכום החוב שולם לו וכי חתם על הסכם, ושעה שסיטואציית החתימה הוקלטה כשבמסגרתה מקבל המתלון את כספו ואומר לאחר שהוא מעוניין "לגמור את הסיפור" (ת/א1א), הרי שמובן כיצד שוכנע הנאשם שנערך הסכם ולא נכנס לדקויות הקשורות בכותרת המסמך כהסכם סולחה או הסכם החזרת חוב (עמ' 37 ש' 32, עמ' 38 ש' 9-3, 18, 23, עמ' 40 ש' 20, 24 לפרוטוקול מיום 10.1.16).

הנאשם ציין מפורשות במזכר ת/א22 כי המתלון טען בפניו שההסכם נחתם במעמד הנהג של לואי ולא לואי, כך שלא הטעה איש ביחס לגרסת הנאשם אודות הנוכחים במעמד החתימה. גם אם לואי לא נכח במקום המצולם, הרי שאין בכך כדי להוביל למסקנת התביעה לפיה לואי לא חתם על ההסכם, לפני או אחרי שהמתלון חתם עליו, וממילא לואי מספר שחתם על ההסכם.

56. המאשימה טענה כי העובדה שהנאשם לא ציין במזכר ת/א22 מיום 21.11.12 שהמתלון מכחיש חתימתו על הסכם סולחה, שיבשה את ההליך בפועל, כיון שהתיק נסגר ע"י **מפקדיו** של הנאשם על יסוד הסכם הסולחה **מבלי לדעת** שהמתלון מכחיש הסכם זה.

ואולם, טענת חוסר הידע אינה נכונה עובדתית.

ראשית, משום שבפני **המפקדים עמדה גרסת המתלון** ביחס להסכם הסולחה. בתיק החקירה קיימת עדות ברורה של המתלון ת/א18 מיום 28.8.12 בה מסר, לאחר שהוצג בפניו הסכם הסולחה: "לא עשיתי שום סולחה עם לואי ואני לא מזהה את דף הסולחה שהציגו בפניי". כלומר: הודעת המתלון ת/א18 עמדה לעיני הממונים ולאורה המתלון אינו מודה בחתימה על הסכם סולחה. **הודעת המתלון ת/א18 נגבתה ביום 28.8.12 והיתה בתיק**



החקירה עוד קודם לדו"ח הצפיה ת/20 שנערך ביום 29.8.12 ועוד קודם למזכר ת/22 מיום 21.11.12.

יצוין כי באותה הודעה ת/18 הודה המתלונן כי יומיים אחרי התקיפה חתם על מסמך אחר "מסמך שהם לא חייבים לי יותר כסף וזה אחרי שהנהג של לואי נתן לי את הכסף שהם חייבים לי".

שנית, המאשימה העלתה טענה זו, **מבלי שטרחה לחקור את מפקדיו** של הנאשם. מדובר במחדל חקירתי משמעותי של התביעה, ככל שעסקינן בניסיון להוכיח כי ההליך שובש בפועל בגין אי רישום הדברים בת/22.

התיק נסגר מחוסר ראיות, עילה שלאורה התיק נסגר בשל קשיים ראייתיים בלבד. לו היווה הסכם הסולחה סיבה יחידה או עיקרית לסגירת התיק, עילת הסגירה הרלוונטית היתה "אין עניין לציבור" ולא "העדר ראיות מספיקות", וכנימוק-יחיד ספק אם מדובר בנימוק לגיטימי לסגירה.

עינתי ביומן תיק ת/14 שם פקד שחר אלחנן מסביר את הסגירה בחומר הראיות (שני הצדדים טענו כי נפגעו והעובדה שהמתלונן הוא שהגיע לבית החשוד לואי שמכחיש מעורבות) ורק בסוף הסבריו מפנה להסכם הסולחה, כך שניתן ללמוד מתרשומתו שהסגירה נסמכה על המצב הראיתי ולא על סולחה בלבד.

57. בסיכומיה, העלתה המאשימה, לראשונה, טענה לפיה הנאשם שיבש את מהלך החקירה **בפועל**, ע"י כך שערך **דו"ח צפייה ת/20**, בו טען (כך לדבריה) שראה בהקלטה ת/1א את לואי והמתלונן חותמים על הסכם סולחה, הגם שלואי לא היה שם, כך שלא חתם על ההסכם.

בדוח הצפיה נרשם: "היום צפיתי בדיסק תיעוד של הסולחה בין לואי כעביה לאברהם אגסי. לציין כי נשמע קול הזהה לקולו של אברהם אגסי המקריא את תעודת הזהות של עצמו וכן חותם על הסכם סולחה מרצונו החופשי".

נוכח דוח הצפיה, טענת המאשימה לפיה הנאשם רשם שראה את לואי והמתלונן חותמים על הסכם סולחה, הנה טענה לא נכונה. בפועל הנאשם רשם בדוח הצפיה ש"נשמע קול הזהה לקולו של אברהם אגסי", לא רשם שראה את שניהם ולא התייחס כלל לנוכחותו של לואי במעמד החתימה. הנאשם פתח בהבהרה שהצפייה נוגעת לדיסק תיעוד הסולחה בין לואי לאגסי. לאחר מכן רשם: "לציין כי...", ורק מאותו שלב החל לתעד את שהוא רואה ושומע בדיסק.

מצפייה בדיסק ת/1א עצמו עולה כי תועד מעמד החתימה על הסכם כלשהו. הצילום אינו ברור, חשוך ולא ניתן לראות את פניהם של הדוברים בהקלטה. עם זאת, זהותו של המתלונן ברורה מתוכן השיחה ואין ספק שנוכח אדם נוסף שזהותו אינה ידועה. צלילת ההסכם הנצפה בדיסק ת/1א דומה להסכם שהוגש ת/1ב.

58. גם אם לואי לא היה האדם ששוחח עם המתלונן באותו מעמד, אין זה אומר שלואי לא היה בקרבת מקום, ואף אם לא היה נוכח בעת שהמתלונן חתם על ההסכם, אין זה מוביל למסקנה שלואי לא חתם על ההסכם לפני הפגישה או לאחריה, בסיטואציה נפרדת. כך או כך, לואי עצמו הבהיר בעדותו כי חתם על הסכם הסולחה וכי החוב הוחזר, כך שאישר חתימתו!

59. מצפיה בדיסק ההסכם ת/1א עולה באופן חד משמעי וברור כי ההסכם נחתם על ידי המתלונן במספר עותקים, כשאחד ההעתקים יועד למתלונן. המתלונן בחר שלא להציג את העתק המסמך בפני בית המשפט כדי להראות את השוני בינו לבין ההסכם ת/1ב, שכותרתו "הסכם סולחה..." והוגש לבית המשפט.



התביעה העלתה טענותיה ביחס לשיבוש ההליך הנובע מדוח הצפייה ת/20 וממזכר ת/22, מבלי שטרחה לחקור נושא זה כדי לבחון מהי האמת. לא נבדק מי הנוכחים במעמד ההסכם, הללו לא נחקרו כדי לדעת מה היתה כותרת ההסכם שנחתם ע"י המתלון, המתלון לא נדרש למסור את העתק ההסכם שבידו ולא נעשה ניסיון להעביר למז"פ את הדיסק כדי למקד את התמונה בהסכם המטושטש הנראה בה, כדי לעמוד על כותרתו.

60. במסגרת מזכר ת/22, רשם הנאשם את טענת המתלון לפיה "מדובר בנהג של לואי ולא הוא עצמו". העובדה שהנאשם שיקף במדויק בת/22 את גרסת המתלון אודות הנוכחים במעמד החתימה, סותרת את פרשנות המאשימה לדוח הצפייה ככזה שהנו מגמתי בנוגע לציון הנוכחים.

61. התובעת עימתה את הנאשם בחקירה נגדית עם מספר תעודות הזהות הרשום בהסכם הסולחה, שאינו שייך למתלון, בכך ביקשה להראות כי ההסכם ת/1ב אינו אמת. בהודעתו ת/18 טען המתלון כי תעודת הזהות המצוינת בהסכם ת/1ב אינה שלו, בניסיון להוביל למסקנה דומה.

מדובר בטענה מטעה, הן מצד התובעת והן מצד המתלון, שכן המתלון עצמו נשמע בדיסק ההסכם ת/1א, כשהוא מוסר לאחר את מספר תעודת הזהות הקיים בהסכם הסולחה ת/1ב, אף שידע כי אין מדובר בתעודת הזהות שלו אלא בתעודת הזהות של אביו (השווה: ת"ז בת/1ב עם זו מהודעה ת/5).

כעולה מן המצולם בדיסק ת/1א, האחר ביקש לעיין בתעודת הזהות עצמה או ברישיון נהיגה, אך המתלון התחמק ממתן תעודה מזהה ותמך את האחר בטענות מניפולטיביות שונות להימנע מעיון בתעודה ולסמוך עליו שזהו מספר הזהות שלו (המתלון נשמע אומר: "זה התעודת זהות... אין לי פה תעודת זהות. מה אתה מודאג מזה? אני רוצה לגמור את הסיפור הזה גם").

בנסיבות, ומבלי לקבוע מסמרות בעניין צדדי זה שהחקירה בו טרם מוצתה, עצם העלאת טענה בהודעה ת/18 בדבר מספר תעודת הזהות הרשום בהסכם ת/1ב, משקפת לכאורה חוסר אמינות המשליך על המחלוקת ביחס למהות ההסכם שנכרת.

62. בהודעת המתלון ת/18, טען המתלון כי העד ג'מאל טבאש התקשר אליו והציע לו לעשות סולחה תמורת 5,000 ש"ח והמתלון סירב, זאת כראיה לכך שלא היתה לו כוונה להגיע לסולחה. בפועל, נחקר שייח' ג'מאל ומסר (מזכר ת/28 והודעתו ת/29 מיום 13.9.12) כי המתלון הוא שרצה להגיע לפשרה ואמר שאם לואי ישלם הוא יבטל את הפניה למשטרה ויסגור את זה, טענה המתיישבת עם הסולחה הנטענת ע"י החשוד לואי.

63. מן המקובץ עולה, כי נערך הסכם בין החשוד לואי לבין המתלון, שנחתם ע"י שניהם, ואף שמהותו של ההסכם לא נחקרה עד תום, הרי שמטרתו מבחינת המתלון היתה "לגמור את הסיפור" (כפי שנשמע המתלון אומר בת/1א) ומטרתו מבחינת החשוד לואי היתה סולחה וויתור על תביעות הדדיות (להדדיות הויתור ניתן להקשיב לדיסק ת/34).

לא הוצגה ע"י המאשימה ראיה כלשהי לכך שמזכר ת/22 ודוח צפייה ת/20 נערכו ע"י הנאשם בכוונה לשבש הליך משפטי, או שנפל במסמכים אלו פגם שהשליך או עלול היה להשליך בדרך כלשהי על החקירה או על החלטות הממונים על החקירה.



מרמה והפרת אמונים[1]:

64. לא הונחה תשתית ראיתית כלשהי לעבירת מרמה, ומעשי הנאשם אינם מגיעים לכדי "הפרת אמונים" בעיקר בנסיבות שעל רקען בוצעו.

65. **אמרות שאינן הולמות נושא תפקיד ציבורי:** בשיחה עם המתלון ת/35 מיום 21.11.12, עת סבר הנאשם שהוא משוחח עם החשוד לואי, אמר הנאשם את האמרות הבאות שצוטטו בכתב האישום: "אני המלצתי פה לסגירה אבל אני צריך את האישה גם כן...רק לעדות קצרה...לא חשודה, רק לחקור שנכנסו לבית, סמוך עלי יא עמי, עד עכשיו עזרתי פה בתיק הזה". עוד אמר: "הוא בוכה האגסי הזה שכאילו אנחנו לא מטפלים וכל זה...אבל הוא פשוט מאד בכה שסגרו את התיק". בנוסף ציין כי "עשה הכל כדי שהזבל האלה יקבלו את הזיבור...שירדו מהעץ שלהם, על זה שהם נכנסו בחוסר כבוד אליך הביתה...הצגתי אותם באור הכי גרוע שיכול להיות, יענו של מניאקים", והוסיף: "אני לטובתך לואי".

66. לאחר שעייתי בת/35 ושמעתי בקשב רב את עדויות המעורבים בפרשה, לא התרשמתי כי דברי הנאשם, כפי שצוטטו, משקפים מניע פלילי כזה או אחר או פעולה בלתי כשרה שבוצעה בפועל במהלך חקירת התיק, ואף לא התרשמתי כי הנאשם אמר את הדברים מתוך אמונה בהם.

כפי שהובהר לעיל, הנאשם נקט בגישה אחידה כלפי החשוד לואי והמתלון אברהם אגסי, לא הוכח מניע לביצוע המעשים או אינטרס זה.

67. הנאשם מוסר את הדברים שצוטטו, בין לבין בקשות חוזרות ונשנות שהפנה למתלון, בסברו כי בלואי מדובר, במסגרתן ביקש ממנו להביא את אשתו לחקירה. כל השיחה נסבה סביב בקשה זו.

התרשמתי כי הדברים שנאמרו, **אף שאינם הולמים את תפקידו של הנאשם ואת ההתנהגות הנדרשת ממנו כשומר שהנו עובד ציבור, הרי שאין בהם משום עבירה פלילית**, לרבות עבירה של הפרת אמונים. ניתן להתרשם כי אמרות אלו, הגם שאינן ראיות, נועדו לרצות את החשוד לואי, להרגיעו, "לרככו", וע"י כך שיציג עצמו כמי שניצב לצדו, לשכנע את לואי לשתף פעולה עם המשטרה ע"י כך שיביא את אשתו לחקירה בתחנה, בהתאם להשלמת החקירה אותה נדרש הנאשם לבצע ע"י מפקדיו.

68. לחיזוק התרשמותי אציין כי אמרות בלתי הולמות דומות נאמרו ע"י הנאשם גם ביחס לחשוד לואי ואשתו ואף ביחס לעד ג'מאל, לאחר שהוצגה בפניו זהותו האמיתית של המתלון, וזאת כדי לרצות את המתלון. לדוגמה: ת/35 שיחה מיום 5.12.12 עמ' 2 ש' 7, לאחר שהמתלון טען כי שייח ג'מאל היה עד ראיה לאירוע, הנאשם מגיב: "אז הוא שקרן השייח ג'מאל הזה...", שיחה שניה עמ' 2 ש' 15: "זה מה שהם משחקים שמה..."; שיחה שניה עמ' 2 ש' 6: "והאשה של לואי שאני צריך אותי ואני מנסה לתחמן אותו כדי להביא אותה לחקירה, אתה מבין?", ניתן לעיין גם בשיחה שניה עמ' 3 ש' 16-17 באותו עניין; שיחה מיום 5.12.12 עמ' 5 ש' 26 ובעמ' 6 ש' 8-7 בהתייחסו לחשוד לואי אמר: "מנטליות של ערבים"; בשיחה מ-5.12.12 עמ' 6 ש' 23 בהתייחסו לאשפוז אשת החשוד לואי עקב השפעת האירוע על מחלת הסכרת בה היא לוקה, אמר: "מפעל סוגת, מה אני אגיד לך"; הנאשם אף מציג בפני המתלון עבודה מאומצת שנעשתה בחקירת התיק, כדי לרצות, כך בעמ' 3 להקלטה השנייה ש' 15-16: "אנחנו עשינו פה עבודה אם תראה את התיק זה אנציקלופדיה". באותו עמוד כשהמתלון אומר למשיב כי בידו הקלטה שתשקף כי החשוד לואי "משחק אותה...הוא קפץ וכולם אחריו", הנאשם ממשיך



בעקבות דבריו, מבקש את ההקלטה ומביע נכונות לטפל בתלונה אם יציג לו את ההקלטה. בדיוק כך נהג עם החשוד לואי כשניסה להסביר לו מדוע פותחים את התיק לאחר שנסגר ומדוע נדרשת עדות אשתו.

69. בנסיבות אלה, אף שמדובר באמרות בלתי הולמות, אמרות הנאשם אינן מגיעות כדי עבירה פלילית, אינן חד צדדיות ואינן משקפות מניע אישי זר או הטיית החקירה לטובת צד להליך.

70. כפי שצוין, סעיפים 9 ו-10 לעובדות כתב האישום, מגבשים עבירה של שיבוש מהלכי משפט. עם זאת, אותם מעשים אינם עולים כדי עבירה של הפרת אמונים, שכן התנהגות הנאשם אינה בעלת גוון של שחיתות, או חוסר נאמנות מערכתית, ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי אינה מן הרף החמור.

עבירת השיבוש נובעת מהבאת פרטי עדות עד מרכזי בפני החשוד (כך סבר הנאשם) ובפני המתלונן בפרשה, במסגרת שיחות ת/35. הסיבה לניהול השיחה המרכזית, בה חשף הנאשם לראשונה את פרטי עדות העד, היתה להניע את החשוד לשתף פעולה עמו כך שיביא את אשתו לחקירה. הסיבה לכך שהיה צורך בשיתוף פעולה מעין זה, היתה הוראת מפקדיו של הנאשם לבצע השלמת חקירה בתיק, במסגרתה תחקר האישה, וכן סירובו של החשוד לואי להביאה לחקירה בתחנה, סירוב שגרם לנאשם לחוש כי קיים צורך בפעולות שכנוע ופיתוי. הנאשם פעל, אפוא, מצד אחד, באופן בלתי חוקי, שעלול להוביל לתיאום עדויות וכפועל יוצא לשיבוש ההליך המשפטי, אך מצד שני עשה כן כדי לקיים הוראות מפקדיו ולהשלים חקירה משטרתית ולא הוכח שיבוש בפועל. בנסיבות, מעשי הנאשם, אף אלו המגבשים יסודות עבירת השיבוש, אינם נגועים בשחיתות, ולא הוכח אינטרס זר, אישי או אחר, המציבים את המעשה בגדרי עבירה פלילית של הפרת אמונים, עבירה שמחייבת פגיעה חמורה ומהותית באינטרס הציבורי.

71. **לאור הנימוקים שפורטו**, הנאשם זוכה מביצוע עבירה של מרמה והפרת אמונים בהתאם לסעיף 284 לחוק העונשין והורשע בעבירה של שיבוש מהלכי משפט בהתאם לסעיף 244 לחוק העונשין, כשעבירת השיבוש בה הורשע עולה מעובדות כתב האישום מספר 9 ו-10.

המזכירות תשלח נימוקי הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג תמוז תשע"ו, 29 יולי 2016, בהעדר הצדדים.

[1] רע"פ 7153/99 אלגד אורי נ' מדינת ישראל.

[1]. קדמי, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק שלישי, מהדורה מעודכנת תשס"ו - 2006, עמ' 1679-1704.